

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Bat, și Mi se deschide și intru. Intru cuvânt în carte. Amin, amin, amin. Cartea Mea cu voi este ușa prin care Eu intru la om. Eu sunt cartea. Eu sunt ușa. Tot și toate câte sunt, Eu sunt. Amin.

Eu sunt ușa oilor. Oile au ciobănaș, au păstor. El le scoate la păscut, el le bagă apoi în staul, el le mână la apă, el le păzește de furi, el cântă oilor, iar oile pasc, și dacă pasc, îl răsplătesc pe păstorul lor, și îi dau lui lapte, și îi dau lui miei, căci păstorul le dă pășune, le dă lor viață, le dă lor viața lui. Amin.

O, fiilor copii care-Mi puneți cuvântul în carte! Dacă Eu le dau pășune la oi, miere și lapte trebuie să curgă de la ele pentru Mine și pentru ele, căci această binecuvântare am rostit-o Eu pentru Israel, pentru poporul Meu cel pășunat de Mine, pentru cel ce trebuie să-Mi nască și să-Mi crească miei, cu pășunea de la Mine, cu mierea și laptele cel din cer.

O, poporul Meu de azi! Nu-ți trebuie daruri cerești ca să fii pentru Mine, ca să poți ce-ți cer Eu. Îți trebuie dăruire, asta îți trebuie, căci darul sunt Eu. M-a dat Tatăl omului, numai să se dăruiască omul, numai să vrea omul să iasă din sine și să se dea Mie, căci Eu Mă dau lui. Să nu spui că nu te pricepi, că nu poți, că nu știi; să nu spui așa, copil al pășunii Mele. Dacă te dăruiesti, ai. Numai cel ce nu se dăruieste nu are, iar cel ce se dăruieste are ce am Eu, căci Eu sunt darul celui dăruit Mie și am în el cele ale darului Meu. Amin.

Toți cei care s-au dăruit Mie, aceia sunt cei ce au miere și lapte și miei pentru hrana aceasta, căci vai de oile sterpe, că acelea nu fac lapte. Dar omul nu știe ce înseamnă dăruirea și darul lui. Cine n-are daruri nu știe ce este dăruirea și nu se dăruieste, și de aceea n-are ce da, n-are ce lucra. Eu am fost Lumină din Lumină, și așa trebuie să fie și omul. Cel ce se dăruieste Mie ia lumină din lumina Mea și cu ea se face lumină, iar lumina se vede că este după roadele ei, fiindcă unde se vede ea, se strâng oamenii să umble în lumină, în mers cu lumină, căci întunericul nu ajută mersul.

Este scris în Scripturi despre *«cetatea Noului Ierusalim, care n-are trebuință de soare, nici de lună ca să o lumineze, căci mărirea lui Dumnezeu a luminat-o, și făclia ei este Mielul; și neamurile vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului aduce-vor la ea mărirea lor, și noapte nu va mai fi în ea. Nimic pângărit, nimic spurcat, nimic mincinos nu va fi în ea, ci numai Cartea Vieții Mielului și cei scriși în ea»*. Amin.

O, poporul Meu care umbli în lumina Mea! Nu-ți trebuie daruri cerești ca să fii pentru Mine, ca să poți ce-ți cer Eu. Îți trebuie dăruire. Asta îți trebuie, căci darul sunt Eu, după cum este scris: *«făclia ei este Mielul, și neamurile vor umbla întru lumina ei»*. Cel ce se dăruieste Mie, acela luminează în jur, încălzește în jur și poate totul prin Mine, că Eu sunt darul din el. Dacă nu iese acest rod din el, acela nu s-a dăruit încă. Dacă nu sunt Eu darul din om care se varsă în jurul lui, acela nu s-a dăruit și nu a luat ca să aibă și ca să dea și ca să fie. Cei scriși în Cartea Vieții Mielului sunt cei ce au știut să se dăruiască și ca să Mă aibă pe Mine ca dar în jurul lor, ca lumină în jurul lor.

Vin cuvânt în cartea Mea ca să-l învăț pe orice om ce este dăruirea și ce este darul cel pentru ea, că prea multă minciună stă ascunsă sub numele de popor al Domnului, sub numele de biserică. Biserica este nume sfânt. Cetate sfântă înseamnă biserică. Ea n-are trebuință de soare și de lună ca s-o lumineze, căci făclia ei este Mielul, și mărirea lui Dumnezeu o luminează pe ea. Amin. Biserica este omul dacă se dăruieste, iar Lumina ei este Domnul, și lumina luminează în întuneric, după cum este scris. Lumina este cuvântul, și întru el este viață, și viața este lumina

oamenilor. Cine nu se face cuvânt, acela nu se face lumină în jur. Biserica este omul care luminează în jur cu făclia cea din ea, iar făclia ei este Hristos. Cel ce se dăruiește Mie, acela are lumină în el și cu ea luminează în jur. Amin.

Nu-i trebuie omului daruri. Îi trebuie dăruire, iar cel dăruit lucrează cu cele ale Mele așa cum am lucrat Eu. Dar ce este dăruirea? Ce face ea și ce aduce ea omului? Ea este viața cea plină de umilință și de iubire din cer în om, căci nu iubirea face umilința, ci umilința face iubirea. Dăruirea scoate din om iubirea de sine și aduce omului darul umilinței, iar aceasta îl așează pe om în iubirea cea care nu caută ale sale, ci numai pe cele ale lui Hristos ca să le dea în jur. Dăruirea aduce omului darul umilinței, care-l face frumos pe om, care-l păzește pe om de tot răul din el și din jurul lui.

Întreabă-te, copil crescut cu miere și cu lapte, întreabă-te dacă ești frumos prin acest dar care te face pe tine lumină și căldură și lapte și miere în jur. Întreabă-te dacă ești mic ca să te poată lua oricine în brațe. Întreabă-te dacă ești mare ca să poți sprijini pe cei ce învață să meargă. Întreabă-te dacă ești de folos lui Dumnezeu cu duhul, cu sufletul și cu trupul tău. Întreabă-te dacă ești mulțumit, căci adevărata mulțumire o cunoaște numai cel ce are darul umilinței, darul care-l face pe om să se dăruiască și să știe cele ce se cer să fie făcute.

Întreabă-te dacă ești frumos, copil al iubirii cuvântului Meu; frumos lui Dumnezeu și celor din jurul tău. Și dacă nu ești, nu te tulbura, ci umilește-te, ca să poți lucra prin umilință, și dăruiește-te. Amin. Dăruirea aduce după ea darul umilinței, care-l face pe om plăcut Mie și celor din jurul lui. Nu este umilință până nu este dăruire. Nu este dăruire până nu este umilință. Nu iubirea face umilința, ci umilința face iubirea. Altfel iubirea își dă aere și nu folosește nici omului, nici celor din jurul lui.

Iubirea este dăruire, este jertfă fără de plată. Ea nu-și cere plata, și aceea este iubirea. Iată ce face dăruirea și ce daruri îi aduce ea omului. Dar dacă omul nu are păstor ca să-l pască, nu știe omul cum să mănânce și ce să mănânce și de ce să mănânce. Cine mănâncă trebuie să nască, și apoi să-i crească pe cei mici, pe cei care se nasc. Iar cine nu-i crește pe cei ce se nasc, acela nu a crescut, acela nu este de folos lui Dumnezeu.

Cine iubește trebuie să se jertfească, iar iubirea este cea fără de plată, căci plata pentru ea este rodul cel pentru cer. Amin. Omul credincios este omul dăruit, care nu se mai iubește pe sine, care nu mai caută ale sale, căci cel dăruit nu mai este al lui. Amin.

Fiilor copii, de ce-l face Dumnezeu pe om când îl face? E bine, oare, ca omul făcut de Mine să-și folosească lui însuși facerea lui? De ce-l fac Eu pe om dacă-l fac? Spuneți voi această lucrare a Mea, că voiesc să vă văd că știți ca Mine și că sunteți făcuți de Mine, fiilor. Amin.

– Așa cum omul se așează să facă un lucru de care să se folosească apoi, tot așa și Dumnezeu când îl face pe om, îl face să Se folosească de el, îl face să I se dăruiască Lui. Dacă omul este de folos lui însuși sau omului de lângă el și atât, acela nu este om făcut de Dumnezeu. Dacă omul își irosește viața în cele care nu sunt pentru cer și din cer, acela nu are chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Cel făcut de Dumnezeu are chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Acesta este semnul omului făcut de Dumnezeu. Amin.

Dacă omul cel făcut de Dumnezeu nu poate să așeze în alt om pe Dumnezeu și sfințenia cea pentru Dumnezeu, acela să-și caute înăuntru și să vadă de unde-i vine neputința aceasta și să ceară de la Dumnezeu Duh Sfânt, și să-L primească apoi, și cu El să-și lucreze umilință, și pe Hristos ca viață și ca lucrare a sa, căci cel ce nu-l este de trebuință lui Dumnezeu, de și-ar da trupul să fie ars, la nimic nu folosește acela. Amin.

– Amin zic și Eu, Domnul, căci voi, cei ce grațiți cu Mine la voința Mea, sunteți Mie de folos, fiilor. Amin.

O, cum de nu poate omul cel făcut de Mine în zilele acestea? Am venit pe pământ cu cuvântul Meu care-l face pe om. Eu pot totul. Cum de nu poate și omul pe care-l fac ca să poată ca Mine? Oare, nu pot Eu să-l fac pe om de nu poate omul cel făcut? Cuvântul Meu este făcător.

Toate prin cuvânt s-au făcut, iar Cuvântul Eu sunt, căci scris este: *«La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul, și toate printr-Însul s-au făcut»*.

Omului îi este frică de Dumnezeu după ce face răul, și apoi se ascunde. Răul din om îl învață pe om să se ascundă. Iată, frica aceasta nu este cea pe care i-am spus Eu omului s-o aibă. Eu i-am spus omului să Mă aibă de Dumnezeu și să se teamă să facă rău. Această frică i-am spus Eu omului s-o aibă, frica cea care-i dă omului înțelepciune, nu cădere și apoi frică de Dumnezeu din pricina căderii. Frica cea din pricina căderii îl face pe om să fugă de Dumnezeu. Iată, dăruirea îl ajută pe om să fie. Să se dăruiască omul lui Dumnezeu, și să fie Dumnezeu darul omului, darul care poate face totul în toți și în toate. Amin.

O, copii ai poporului nou, să nu căutați cum stați cu omul. Să căutați cum stați cu Mine, fiilor. Să căutați să fiți fii-copii, fiilor. Nu vă trebuie daruri cerești ca să fiți de folos Mie, ca să puteți să fiți ca Mine și să lucrați ce voiesc Eu. Vă trebuie dăruire, fiilor. Să nu căutați să vă puneți bine cu omul cel pus de Mine între voi și Mine. Cel pus între Mine și voi, acela ia de la Mine și vedere și dreptate, și cu ele lucrează între Mine și voi. Să căutați să fiți plăcuții Mei, și așa să vă faceți plăcuți celor ce sunt puși de Mine între voi și Mine. O, să nu căutați să vă puneți bine cu omul cel de la Mine. Aceasta nu vă va aduce odihnă sufletelor voastre. Omul cel făcut de Dumnezeu nu lucrează așa. Fiți precauți pentru facerea voastră cea de la Mine. Cuvântul Meu pe care-l dau vouă prin cei din grădină are în el putere să-l facă pe om, și să-Mi fie omul de folos apoi. Căutați să-i ajutați și să-i bucurați pe cei de la Mine lângă voi. Să-i bucurați cu facerea voastră cea de la Mine. Aduc mereu cuvânt de facere a omului. Lăsați-vă mereu făcuți. Lăsați-vă făcuți bine și dați-vă spre facere. Cu toate cele din zi și din noapte dați-vă spre facere. Cele ale trupului și cele ale duhului vostru să fie arătate cu cuvântul care iese din voi în gură, că altfel nu se cheamă că stați la făcut zi și noapte. Duh este lucrarea minții voastre. Ea se poate vedea prin cuvântul pe care-l roștiți voi despre cele dinăuntrul vostru. Amin.

Dăruirea este lucrarea care vă face pe voi să vă dați Mie pentru facere. Nu lucrul cel cu mâna este dăruirea pe care o cer Eu de la voi. Nu asta înseamnă că vă dăruieți. Nimeni să nu spună că nu se pricepe ce grăiesc Eu. Cuvântul Meu este plin de putere. El de atâta vreme învață pe om. El își cere roadele lui acum, căci sămânța lui este sămânță de viață veșnică, și asta trebuie să iasă din omul peste care s-a semănat cuvântul Meu. Amin. Omul care zice că nu poate nu se îndreptățește prin acest cuvânt prin care zice că nu poate și că nu știe. Cine are dăruire poate totul apoi. Cine nu se iubește pe sine, acela se dăruiește, și poate totul apoi, prin dăruire. Ea îl învață pe om darurile cele de sus care sunt de folos lui Dumnezeu.

De atâta timp iubirea din biserici s-a învățat să iubească în alt fel decât aștept Eu de la omul care crede în Mine. Omul îl iubește pe aproapele lui și îi face bine cât poate de puțin sau de mult, și atât este puterea care vine de la iubirea din biserici, și își zice omul apoi că iubește pe Dumnezeu și că asta înseamnă iubirea de Dumnezeu. La Mine însă nu ajunge nici un strop de iubire, că lucrarea pe care o am Eu de așezat pe pământ, nu vine nimeni să o lucreze cu Mine, și omul iubește pe aproapele său și atât. Dar Eu am zis: *«Să iubească omul pe Dumnezeu, din toată ființa lui și din tot cugetul și virtutea lui»*, și după aceea am spus: *«și pe aproapele lui»*. Această poruncă nu este împlinită în nici un fel pentru Dumnezeu, căci omul își iubește pe cei asemenea lui, și nici pe aceia nu-i iubește, căci ca să iubești trebuie să-i dai omului viața cea veșnică dacă tu o ai mai întâi prin dăruirea ta lui Dumnezeu, și numai așa se poate spune că știe omul să iubească pe aproapele său. Amin.

Cuvântul Meu este făclia care te luminează, care te încălzește pe tine, popor al cuvântului Meu de azi. Tu n-ai trebuință de soare, nici de lună, ca să te lumineze, căci mărirea Mea te luminează, și făclia ta este Mielul. Amin. Arată-te Mie ca să te văd, ca să-ți văd creșterea și să-ți spun și ție: *«Iată israelitean în care nu este viclesug»*. Amin.

Omul nu știe ce este postul când vorbește despre post, că dacă ar ști, ar posti omul de tot răul care-l desparte pe el de Mine. El vrea să se apropie de Mine prin postul lui de bucate, dar așa

nu ajunge el la Mine. Iată, omul nu știe ce este lumina și din ce se face ea ca să aibă omul lumină. Iar Eu zic: luați lumină de la cuvântul Meu cel făcător, o, fii ai oamenilor! Luați facerea voastră de la Mine prin acest cuvânt care curge de atâta vreme peste pământ pentru facerea omului. Dați-vă lui Dumnezeu Făcătorul ca să vă facă. Amin. A venit vremea înnoirii lumii, și trebuie om nou pentru vremea aceasta, că vine Fiul Omului, vine ca să-Și așeze masa împărăției Sale pe pământ cu oamenii. Fiii nunții nu vin, căci singuri s-au făcut fii ai nunții Mele, și dacă-i chem, nu vin la masa nunții.

Să vină toți cei care n-au putere, să vină toți cei slabi, să vină să-i fac Eu, prin lucrarea Mea de facere a omului nou; să vină să-i fac și să moștenească viața cea de veci apoi, căci fiii împărăției s-au dus afară, și acolo au rămas. Iar Eu am venit, și vin, și îi întăresc pe cei slabi, și fac din ei neam sfânt, și Îmi aștern masa Mea de nuntă cu ei, și stau cu ei la masa Mea, la cina Mea de nuntă. Amin, amin, amin.

19-02/04-03-2001